

Ilyen a világ! (4)

A Pazmaneum lakója

Szeptember 28-án két bécsi diplomáciai autó állt meg az amerikai nagykövetség Szabadság tér 12. számú épülete előtt. Kilépett a követség kapuján kísérőivel Mindszenty József esztergomi érsek, Magyarország bíboros hercegprímása. A kapuban némán kezelt fogott Alfred Puhán amerikai nagykövettel. A Bécs melletti schwedati repülőtérre hajtottak, ahol már várt rájuk az Alitalia olasz repülőársaság külön repülőgépe. A budapesti rádió csak délután 4 órakor közölte a rendes műsorában az ötödik hírként, hogy: „...a Magyar Népköztársaság kormánya és a Szentszék közötti megállapodás alapján Mindszenty József bíboros ma végleg elhagyta Magyarországot területét és Rómába utazott”. Rómában Villot kardinális-államtitkár fogadta Mindszentyt és auton egyenesen a Vatikánba vitte.

A Svájcban megjelenő Basler Nachrichten tudni véli, hogy „Msgr. Agostino Casaroli, a pápa első diplomatája óvatosan megkérdezte Mindszentyt: nem volna-e hajlandó lemondani a hivataláról. Ezzel a magyarországi felkelés szimbolikus figuráját véglegesen leértékelnék.”

Ha a hír valóság, hogy Mindszenty nem írhat, nem nyilatkozhat politikai dolgokról, akkor ezeknek az engedelmeknek a visszavonása állandó zsarolási eszköz a kommunisták kezében. A „semleges” Ausztriában neki is „semleges”-nek kell lennie. A Vatikán politikáját is a „semleges” szóval jelölik.

A Hamburgban megjelenő Der Spiegel így ír: „A magyar kardinális állami és egyházi érdekeknek esett áldozatul, és Magyarországon kívül is éppen úgy hallgatásra van ítélve, mint az Egyesült Államok budapesti nagykövetségén eltöltött idejében. Akkor csak Washingtonon keresztül levelezhetett.” Az újság tudósítója elmondja, hogy Mindszenty „A zsarnokságról” cím alatt már megírta emlékiratait, de kevés kilátás van arra, hogy belátható időn belül nyilvánosságra hozzák. Az ok: annyi vádat tartalmaz a világ méradó és jelenleg is irányadó politikusi ellen, hogy közöttétele komoly bonyodalmakat okozna a világpolitikában.

Azóta a „hidegháború” megszűnt, a koegzisztenciából is kooperáció lett.

„Szerettem volna hátralévő életemet annak a népnek körében letölteni, melyet annyira szeretek. De ez lehetetlen a felkavart indulatok és magasabb egyházi meggondolások miatt. Kész vagyok elhagyni szeretett hazámat, magamra veszem életem legnagyobb keresztjét, hogy száműzetésben folytassam imádkozó, vezeklő életemet” — írta keserű engedelmességgel a pápának Budapestról írt utolsó levelében.

Száműzetésre készült, nem emigrációra. Szemmel kísérte budapesti fogóságából is a világ fejlődését, tisztában volt a húsz év előtti nyugati szólalom és a mai valóság közti különbséggel. A sors reá mérte szeretett népe minden csapását: az otthoni magyar szenvedést is, az emigrációs magyar lelki fájdalmat is.

(Ausztráliai Magyarság, 1971. december.)

A kreatúra

Willy Brandt esetében egyszerűbb az ok. Neki, mint zabigereknek, a nagyapja adott nevet: Herbert Karl Frahm. Lübeckben született 1913-ban egy kiszolgálólány és egy névszerint soha meg nem jegyzett ismeretlen apa

Kedves Olvasóim!

A kommunizmus nem orosz találmány, New York-i szervezői a hasonlóan világszerte mánias oroszokkal felezték meg Európát. A hódítás állandósítását szolgálta az amerikai-orosz koegzisztencia politika, ami új korszakot nyitott az alsós „hidegháborús” korszak után. Ez Hruscsov és Kennedy nevéhez fűződik.

A jobbról is balról is megszállt Németország követte az irányzatot, az Ostpolitik a szovjetrendszer elfogadása volt.

Mindszenty nemcsak az amerikaiakban csalódott, meg kellett tapasztalnia, hogy az a Róma, amely őt bíborossá tette, nincs többé. Amíg XII. Piusz pápa (1939-1958) elutasított minden együttműködést a kommunistákkal, utódai a helyzet állandósága tudatában elfogadták a liberalizmus irányzatát, beilleszkedtek a hatalmi rendbe. XXIII. János pápa a kooperáció és a béke megóvása nevében

szentesítette az US-USSR koegzisztencia-politikát. Messzemenő átalakítást kezdeményezett az Egyház életében a liberalizmus szellemében, ami meg is valósult a II. Vatikáni Zsinat (1952-1965) során, amely lényegesen átformálta a katolikus egyház kulturális, társadalmi és politikai helyzetét. A Vatikán keleti politikáját mindvégig Casaroli érsek végezte. VI. Pál pápa a 70-es években sorra fogadta a kommunista vezetőket: Tito, Ceausescu, Zsivkov, Gierek és Kádár voltak vendégei.

A liberalizmus olyan mértékű elfogadása, amibe belefér a kommunizmusnak tett engedmények sora, mérhetetlen sok kárt hozott az egyházra. Mindszenty, Szlipij, Wyszynski és Stepinac híveit súlyosan érintette az egyház keleti politikája.

Csapó Endre

gyermekként. Az apa helyett a nagyapa, egy marxista agitátor gondoskodott róla, már amennyire egy ilyen városról városra bujkáló, rendőrségtől kergetett felforgató tehette. Összeesküvések, gyűlölködések, titkos összejövetelek légkörében nőtt fel Herbert, akit a nyugtalan, megszállott nagypapa még a bíróság elé is magával vitt.

A 20-as években a kommunista alvilág egy vörös újságírója, Julius Lebes vette oktatás alá a fiút, és besorozta a fegyveres Vörös Sólómos nevű sejt-szervezetbe. Herbert emellett cikket írt Lübeckben megjelenő marxista kiadványokba.

A harmincas évek elején Hitler hívei is már erősen szervezkedtek, összeállították a kommunista írók névsorát. Tizenkilenc éves volt Herbert Frahm, amikor nem érezvén biztosnak a talajt Németországban, a vele együtt élő állapotos barátnőjével egy halászhajóra szállt, amelyről mint Willy Brandt lépett Norvégia földjére.

Eltársai itt is felkarolták és hamarosan Németország elleni marxista feladatokat végzett el Csehszlovákiában, Franciaországban, Hollandiában, Angliában és Spanyolországban.

A német összeomlás után visszatért Oslóba, ahonnan rövidesen mint egy norvég katonai misszió sajtóattaséja, Németországba utazott. Egyike volt azoknak a tízezekre menő kergetőknek, akik szinte ellepték Németországot, és a történelem legnagyobb embervadászatát vitték végbe. „Háborús bűnösöket” kerestek, mindenkinek a múltját felpiszkálták, s ha valami köze is volt a régi rendszerhez, már cipelték is börtönbe, internálótáborba.

A Neue Zeitung, az amerikai megszálló hatóságok által fenntartott németországi újság, teljes erővel népszerűsítette Willy Brandtot, mint aki a berlini kérdésben, de világnézetileg is egymással élesen szembenálló(?) amerikai és orosz törekvések közül az előbbi szándékait teszi magáévá.

Willy Brandt a bolsevista szorításnak ellenálló Nyugat-Berlin hőse lett, a szabad világ gladiátora, akibe az amerikai „antibolsevista” politika bizalmát helyezheti. Kennedy elnök és kormánya nem egyszer adta jelét annak, hogy nem Adenauer, hanem Brandt az a személy, akin keresztül politikai előnyt várhat a német nép Amerika részéről.

A kreatúra, az »antibolsevista« és a Nyugat bizalmát élvező kancellárje-

lölt készen volt. A „nyitás keletre” politikát azonnal érvényre juttatták.

Akinek még illúziói voltak Amerika politikáját illetően, azt ki kell ábrándítsa az a tény, hogy (a Vietnamban „antibolsevista” háborút folytató) Amerika, úgyis mint a NATO fő erőssége, a szabad világ legfőbb öre, teljes diplomáciai támogatást adott a német kancellár vörös orientációjának.

A német irányváltozás múlt év augusztus 12-én a német-orosz megemlékezési szerződésben lépett a nyílt diplomácia útjára. Eszerint a németek elismerik a második világháborús vereségük által előállított határokat véglegesnek, az Odera-Neisse új keleti határvonalat kifejezetten, Kelet-Németország létét pedig hallgatólagosan, mondván, hogy a „felek érinthetetlenek tekintik a jelenlegi államhatárokat”. Amit az oroszok akartak, elérték. Ami ellen a németek 25 évig tiltakoztak, azt most aláírták. Vagy talán fogalmazzunk szabatosabban: aláírta a német nép nevében Willy Brandt.

És most ennek a politikai baloldalnak a kreatúrája, egy senkiházi, Moszkvára repült és eladta nemcsak Nyugat-Németország, hanem Kelet-Németország és a lengyel-megszállta Németország népeit is, és amihez végleg nem lett volna joga, kilátásba helyezte a jaltai, potsdami diktátumok által vasfüggöny mögé nyomorított Közép-Európa – köztük Magyarország – hódoltságai állapotának garantálását is.

Szovjetországra és a két vörös Németországra közt a magyar függetlenségre hosszú tél borul.

(Ausztráliai Magyarság, 1971. március.)

Újévi gondolatok (1972)

A most elmúlt esztendő, 1971, az emberiség történelmében sorsforduló volt. Amerika, Európa és Ázsia olyan események színtere lett, amelyek hosszú időre kihatnak. 1971 eseményei: a hidegháború kinyilvánított befejezése, Anglia belépése a Közös Piac országai közé, Kína ENSZ-tagsága nem jelentenek a politikában jártas megfigyelő részére irányváltozást, mégis, ennyi elhatározó jellegű változás egy rövid esztendő alatt még nem történt. A felsorolt események közül a hidegháború nyilvánosan kifejezett beszüntetése és Kínának a kétpólusú világ harmadik pólusaként való beho-

zása új taktikára valló események. Csak egy dologban nem történt semmi és nem történhetik változás: mind ez a Nemzetközi Baloldal programja szerint történik – és másképp nem is lehet, mert a nemzetközi politikában más politikai tényező már nincs.

A modern idők internacionalista irányzata a nemzetek megszüntetésére törekszik. A nemzetköziség fogalma nemzetellenességet jelent az utóbbi évszázad gyakorlatában.

A kapitalizmus is, a kommunizmus is álarcot visel: előbbi mint demokrácia, utóbbi mint szocializmus hirdeti magáról, hogy az állam a népért van, az állam maga a nép.

A baloldal, mely 1848-ban a liberalizmus eszméi által a nemzeti öntudatot és a trikolórt adta a magyar népnek, a XX. században már csak nemzetellenes kombinációkban tudott megnyilatkozni.

A világsajtó, mint az év legörvendesebb eseményét, hosszú méltatások keretében bejelentette, hogy 1971. augusztus 24-én megszűnt a hidegháború. A második világháború befejezésének legnagyobb botránya amerikai körökben az az árulás volt, amivel a háború végére a végkimerültség határára álló Szovjetországra Közép-Európa birtokába jutott. Csak kevésen múlt, hogy a jaltai titkos szerződést és az amerikai áruló irányzatot nem vonták nyilvánosan felelőségre. A kettős játékot űző amerikai hadvezetés üzeneteinek leleplezése nyomán általános kívánság volt, hogy Amerika azonnal szorítsa Oroszországot Közép-Európa kiürítésére, ha kell fegyverrel is. Ekkor találták ki a hidegháborút, ahol csak szavakkal lőnek, ami Amerikának milliárdokba kerül, és mégis „mindig az orosz bizonyul ügyesebbnek”.

Az amerikai közvélemény megnyugodott, hogy „mégis történik valami”. Az elnökök „antibolsevista” programmal kerülnek megválasztásra, szovjet kémeiket lepleznek le és végeznek ki, gazdasági segítyt adnak számtalan államnak, hogy „ellenállhasson a kommunizmusnak, Koreában, Indonéziában fegyveresen segítik az anti-kommunista kormányokat, katonai szövetségeket hoznak létre (NATO, SEATO, stb.), amelyek újabb dollárhalmok árán újabb megnyugvást hoznak Amerika népének. Közben az amerikai diplomácia jóvoltából Kína bolsevizálódik, a közép-európai népi-

demokráciák megszilárdulnak, Kubában bolsevista támaszpont épül, bent az országban McCarthy és más aggodalmaskodók elhallgatnak a liberális sajtó pergőtüzében, az amerikaiak által felheccelt kelet-európai felkeléseket magukra hagyják, és amikor akad egy német kancellár, aki Nyugat-Németországot átviszi a keleti táborba, Amerika kijelenti, hogy vége a hidegháborúnak.

Új korszak kezdődik 1972-ben. Négy központ körül szerveződik a világ. A két nagyhatalom, Amerika és Oroszország mellé felzárkózik Kína és Európa.

Vörös Kínát az Egyesült Államok keleti politikája szülte 1949-ben. A vízfejtő újszülöttre sokáig vigyázni kellett – Amerika 7-ik flottája őrizte Mao országának partvidékét Nemzeti Kína esetleges magánakcióival szemben. Csak jó húsz év elteltével sikerült a védőbúra alól napvilágra hozni. Kínában már kezdettől fogva két irányzat harcolt a hatalomért. Az egyiknek amerikai, a másiknak moszkvai kapcsolatai vannak. Moszkva azzal vádolja Mao CeTun-got, hogy „kispolgári nacionalista”. Tény, hogy Mao lerázta magáról az orosz gyámkodást. A kultúrforradalom Mao pozícióját tartósan megerősítette, és az agg főnök győztesen került ki a szeptemberi belső harcokból is, ami Mao pártja és hadserege közt folyt le. Lin Piao, az utódjelölt, nincs többé. Állítólag szökés közben, az orosz határon lőtték le. Amerika azonnal a hóna alá nyúlt az ingadozó Vörös Kínának. Nixon látogatásának előkészítése címen az amerikai külpolitika irányítója, dr. Kissinger, két ízben is Pekingben járt. Útját követően a nyugati kormányok hanyatt-homlok rohannak, szinte gombnyomásra, ennek a belső bajoktól rogyadozó gólemnek nemzetközi diplomáciai érvényesítésére.

Ahogy előbb-utóbb Kínával is számolni kellett, lassan Európa sem lesz mindenből mellőzhető. Minden jel arra mutat, hogy Európa (egyelőre Nyugat-Európa) politikai egyesítésére hamarosan sor kerül. Anglia belépésével felgyorsul a folyamat, melynek végső állomását a nemzeti államok teljes feladása jelenti. Közös pénz lesz, az államhatárok eltűnnek, illetve közigazgatási határokká szűkülnek.

Mind többet fogunk hallani ebben az évben az Európai Biztonsági Konferenciáról, amely véglegesíteni van hivatva az orosz-bolsevista állam hódításait. Kelet-Európa rendező hatalma még hosszú ideig Oroszországgal lesz.

Hozzá kell szoknunk, hogy nem olyan események várhatók, amiket alkalmasnak tartunk a trianoni zsákutcából való kijutásra. Az a politikai szándék, amely 1914-ben lángborította Európát, a két világháború következtében minden eszköznek a birtokába jutott ahhoz, hogy Európát saját céljai szerint átrendezze. Ennek az átrendezésnek az ideje a jelek szerint ebben az esztendőben jön el.

Felszabadulás, revízió, magyar vonatkozásban nem lesz. Sokkal valószínűbb, hogy a nyugati federáció sikere nyomán Közép-Európa nemzeteit is közös igazgatás alá tömörítik. A Balkán-federáció terveiről nyugati és jugoszláv lapokban is olvashatunk már.

1972 nagy események esztendeje lesz.

(Ausztráliai Magyarság, 1972. január) (Folytatjuk)